

AUCTOR
DE LAATSTE LOTGEVALLEN
VAN

ROBERT en BERTRAND

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN

EERSTE BOEK.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE AANKOMST VAN DE «WONDERLAND» TE ANTWERPEN.

De hoofdcommissaris van politie opende het zoeven in zijn kabinet besteld diensttelegram, fronste onder het lezen de wenkbrauwen, bleef een oogenblik, in gedachten verdiept, het papiertje aanstaren, en drukte dan op het knopje van de elektrische schel:

— Is de heer Deraef nog in zijn bureel? vroeg hij den agent van politie, die binnentrad.

— Ja, heer hoofdcommissaris.

— Zeg dat ik hem oogenblikkelijk wensch te spreken.

Een paar stonden later kwam de ontboden overste der geheime politie buigend in het kabinet van het politiehoofd.

De heer Deraef was een nog jong beambte die, dank aan de schranderheid, waarmede hij tal van onvindbare boosdoeners bij de lurven had weten te krijgen, tot dien hoogen rang in het politiewezen was opgeklommen. Een eind in de dertig, kloek en welgebouwd, flink van kop, met hooggewelfd voorhoofd, uitvorschende blauw-grijze oogen achter den neusnijsper, blonden puntbaard, en half krullend weelderig hoofdhaar, zou hij beter voor kunstschilder dan voor politiebeambte hebben kunnen doorgaan. Een onaangename plooi van den mond gaf aan dit nog jeugdig gelaat een ouder uitzicht.

— Ga zitten, zei de hoofdcommissaris. Ik ontvang daareven eene gewichtige tijding, die u belangrijk werk zal aan de hand doen.

De overste nam plaats vóór de schrijftafel, drukte met duim en wijsvinger der rechterhand zijnen neusnijsper vaster op den neus en keek het politiehoofd doordringend aan.

Deze laatste reikte hem het telegram over.

— Lees, sprak hij.

Halfluid las Deraef:

— Verneem dat beruchte Robert en Bertrand, die Amerika verlieten, waarschijnlijk naar Antwerpen komen met de stoomboot «Wonderland».

— Dat is vandaag, zei de hoofdcommissaris.

— Ja, binnen een half uurtje zal het schip hier aanleggen.

— Die kerels mogen niet ontsnappen.

— Dat zullen zij niet.

— Zeg dat niet, Deraef. Ge weet dat het de behendigste dieven zijn van de vijf werelddeelen.

— Ik weet het, en het is mij ook bekend, hoe ze eenige jaren geleden met de Brusselsche politie gespeeld hebben als de kat met eene muis. Nu, gewone dieven vatten is geen kunst. Ik zal me zelf met dat paar gauwdieven gelasten.

— Wees voorzichtig.

— Dat ben ik altijd, heer hoofdcommissaris. Indien Robert en Bertrand op de boot zijn, zult ge hen, eer er een paar uren verlopen zijn, voor u hebben staan.

— Ik reken op u.

De overste der geheime politie verliet het kabinet, schreef een paar brieven, die hij deed bestellen, en begaf zich dan naar de Scheldekaai, onder het zuidterras, waar de «Wonderland» zou aanleggen.

Hij wandelde daar onder het afdak heen en weer en las en herlas een geschreven papier, dat het signalement van de beroemde vagebonden bevatte, naast tal van bijzonderheden over hun persooitje.

Lang moest hij niet wachten.

De «Wonderland» daagde weldra op uit de bocht van Austruweel, gleed statig over het kalme water tot vóór de stad, waar de zeereus langzaam, als op zichzelf draaide, en een oogenblik als eene brug over de Schelde vormde, om dan tegen de kaai aan te leggen.

Deraef bleef tusschen het volk en drong mede naar voren, als de brug werd afgelaten.

Hij nam ieder, die het schip verliet, van het hoofd tot de voeten op en als niemand meer naar beneden kwam, stapte hij aan boord.

De kapitein van de boot bevond zich aan den kop van

de voetbrug, en stak den politieoverste, dien hij sinds lang kende, de hand toe.

— Goede reis gehad, kapitein?

— Opperbest, ik dank u... Dacht gij hier iets te vinden?

— Ja, maar 't zal een valsch bericht zijn geweest, dat ik ontvangen heb. Nog passagiers aan boord?

— Nog één en die is van plan u op te zoeken.

— Mij?

— Hij is een collega van u.

— Een collega?

— Ja, de overste der veiligheid van Chicago.

— Zoo! die komt gewis voor dezelfde taak.

— Mogelijk. Naar hij mij mededeelde, zet hij twee beruchte dieven na die in België een schuilplaats moeten gezocht hebben.

— Ik zei het: een valsch bericht. Die kerels moeten reeds in ons land zijn.

— Kijk, daar komt hij.

Een oude heer, sierlijk in het zwart gekleed, met lange zwarte jas en een zwaren gouden horlogieketting op den buik, naderde den kapitein.

De man was lang en mager, droeg een dichten, grijzen baard, die bijna het gansche gelaat bedekte, en had vinnige, donkere oogjes achter den gouden bril.

De bevelhebber van de «Wonderland» stelde de beide politieambtenaren aan elkander voor en toen de Amerikan, groetend, den hoed afnam, blonk een gladde, kale schedel in het zonnelicht.

In gebroken Fransch, met Engelsche woorden doorspekt, sprak de heer Munky:

— Het is mij alleraangenaamst uwe kennis te maken... Men heeft u van mijne komst verwittigd?

— Toch niet. Wij hebben een telegram ontvangen, dat ons de aankomst van Robert en Bertrand op de «Wonderland» berichtte.

— Hé?... Dat moet een misverstand zijn... Men had u moeten melden, dat ik met de «Wonderland» naar Antwerpen kwam, om u behulpzaam te wezen bij het opzoeken der schelmen. Zij moeten reeds eenige dagen hien wezen, en langs Engeland en Oostende aangekomen

zijn.

— Spijtig!... Ik had mijn hoofdcommissaris beloofd hen hier te vatten en bij hem te leiden.

De Amerikaan lachte luid.

— Zoo gemakkelijk zijn die duivelsche kerels niet te pakken te krijgen, beste collega!... Ik zal zoo vrij wezen u bij den hoofdcommissaris te vergezellen, daar ik een brief voor hem heb... Ge zult dan toch iemand bij hem kunnen brengen.

De twee politieoversten verlieten de boot en begaven zich naar het hoofdcommissariaat.

De heer Munky overhandigde den hoofdcommissaris een verzegeld omslag.

Het politiehoofd nam kennis van het ingesloten stuk, een brief van den opperrechter van Chicago, die den overste der veiligheid warm aanbeval bij de Belgische politie, en hem een verstandig en behendig man noemde.

— Ik hoop dat wij u niet lang te Antwerpen zullen zien, zei de hoofdcommissaris glimlachend. Hoe eerder de twee vagebonden op 't droge zitten, hoe beter.

— Inderdaad. Ik heb daareven van den heer Deraef vernomen, dat het u niet bekend is, dat die dieven reeds in België moeten wezen... Zijn mijne inlichtingen juist, dan verblijven ze te Antwerpen.

— Niet mogelijk.

De Amerikaan glimlachte op zijne beurt.

— Voor hen is alles mogelijk. Zij weten zich zoo prachtig te vermommen dat het geoefendste politieoog hen niet ontdekt... Ge moet hun handel en wandel kennen, heer commissaris, om daarover te oordeelen... Ze zijn te Chicago in mijn kabinet geweest, hebben meermaals met mij gesproken op straat, in den schouwburg, in het koffiehuis, en ik heb ze niet herkend... 't Zou me niet verwonderen, dat ze reeds beiden hier zijn geweest.

— Dat geloof ik niet.

— Of hier zullen komen...

— Dan zullen ze toch niet meer henen gaan, als ik hier ben, zei Deraef.

— Zeg dat niet, beste collega. De ondervinding zal u leeren, dat ze de bekwaamsten weten te verschalken... Nu, laat ons hopen dat we met vereenigde krachten op hen de

hand zullen kunnen leggen.

— Wat beteekent dat? vroeg de hoofdcommissaris.

In het bureel, naast zijn kabinet, hoorde hij gerucht van stemmen, waarboven eene vrouwenstem hoog uitklonk.

Deraef opende de deur.

— Wat gebeurt er? vroeg hij.

— Deze juffer wil oogenblikkelijk den heer hoofdcommissaris spreken.

— Inderdaad! klonk de schrille vrouwenstem. Het is voor mij van het hoogste belang, en het is mijn recht!

Deze woorden werden in het Engelsch gesproken.

— Gij laat mij toe? vroeg de hoofdcommissaris, zich tot zijn Amerikaanschen ambtgenoot richtende.

— Doe maar... antwoordde deze.

Eene kleine vrouw, in een regenmantel gehuld, en een ronden strooehoed op het hoofd, stooft het vertrek binnen.

Zoodra zij den Amerikaan bemerkte, riep zij hem toe:

— Mijnheer Munky! kreet ze, Goddank!

En dan de twee anderen groetend:

— Heeren... Ge moet me helpen, Mijnheer Munky... Ze hebben mij bestolen... Toen ik in het hotel kwam, en mijn handzakje opende, was mijn geldbeugel verdwenen en in de plaats daarvan vond ik dit briefje...

Zij reikte den heer Munky een geplooid stukje papier over, dat deze even bekeek en het den hoofdcommissaris overhandigde.

Het was met potlood geschreven.

De ambtenaar naderde het raam en las luidop:

Amerika is 't schoonste land,
Dat boven al de krone spant;
En — dat is 't kapitaalste punt —
In 't slagen van de gouden munt!
Het Belgisch geld, dat laat ons koud:
't Amerikaansche is 't schoonste goud.
't Is dus al hulde aan uw land,
Dat wij hier roofden.

Ro-ber-trand.

— Robert! kreet de hoofdcommissaris.

— En Bertrand! riep Deraef...

De juffer was het hoofd der politie genaderd.

— Gij kent de dieven? vroeg ze.

— Helaas, ja, mejuffer.

— Ge zult ze doen vangen?

— Als het mogelijk is...

De overste van de Chicagosche politie trad op Deraef toe en sprak:

— Ge ziet, collega, dat ik wel gelijk had, toen ik zegde dat de beruchte dieven te Antwerpen waren.

— Inderdaad. En hoe stout...

— O, ge zult nog andere poetsen van hen zien, als ge er niet in slaagt hen spoedig te vangen... Mejuffer hier, met wie ik kennis maakte aan boord van de «Wonderland», is pas enkele oogenblikken in de stad... Waarschijnlijk waren de schelmen bij de aankomst van het schip aanwezig? Wie weet of ze niet nevens of vóór u stonden!

— 't Is schier ongelooflijk, zei Deraef.

— Mag ik uw naam en adres kennen, mejuffer? vroeg de hoofdcommissaris.

— Zeker... Mary Carpoor, voor een tiental dagen in het «Hotel St.-Antoine».

— Hoeveel geld was er in uw taschje?

— Ongeveer drie duizend frank in gouden geld.

— Kunnen we de dieven vatten, dan zult ge bericht ontvangen. Gelieve ons op de hoogte te stellen, als gij Antwerpen mocht verlaten.

— Dat zal ik doen, mijnheer.

— En ik keer dezen achtermiddag weer, sprak de heer Munky. Wij kunnen dan middelen beramen om onze jacht — ik mag het zoo wel heeten — te beginnen. Ik stap ook af in het «Hotel St.-Antoine», en als mijn gezelschap u niet onaangenaam is, mejuffer, dan zal ik u vergezellen.

— Het is eene eer voor mij, mijnheer Munky.

De overste der veiligheid van Chicago drukte zijn Antwerpsche collegas de hand, en verliet met mejuffer Carpoor het hoofdcommissariaat, waar aan de deur het rijtuig hen wachtte, dat de bestolene naar het politiebureau had gebracht.

De twee politieambtenaars keken elkander eene wijl stilzwindend aan.

— Dat is te erg, zei Deraef.

— Die M u n k y ziet er een verstandig man uit. Ik geloof dat ge in hem een goed helper zult vinden.

— Ik hoop het... Ik ga nu wat eten, dan kan ik den ganschen achtermiddag met hem werken... Hoe laat is het nu?

D e r a e f wilde zijn uurwerk uithalen.

Hij verbleekte. Ketting en uurwerk waren verdwenen.

— Bestolen! kreet hij.

— Misschien op uw lessenaar laten liggen?

— Neen, ik heb op de kaai nog naar het uur gekeken.

Hij voelde in den zak van zijn gilet en haalde er een geplooid

briefje uit te voorschijn.

— Wat is dat?

Hij opende het briefje en zonk op een stoel.

— Robert en Bertrand!

— Hoedat?

— Lees!

En de hoofdcommissaris las:

Dieven vangen is plezant,
Maar ge moet dat haastig lappen,
Eer ze aan uw hand ontsnappen,
Want dan is het embetant!
Soms zijn ze zeer rap ter hand
Als bij u thans

Ro-ber-trand.

— De heer Munky heeft het gezegd: ze stonden naast u op de kaai.

— Dat is tooverij! kreet Deraef.

— Dieverij, verbeterde de hoofdcommissaris... Die kerels gaan ons spel leveren. Hoe eerder ge met uw Amerikaanschen collega op zoek gaat, hoe beter... Gij zijt uw uurwerk kwijt, maar dat is geen reden om nu ook uw enen tijd te verliezen... Ga naar huis en keer dadelijk na uw eetmaal weer. Het is nu...

De hoofdcommissaris verbleekte op zijne beurt.

— He!... Wat?... Mijn horloge?... Bliksems!...

Ook zijn uurwerk en ketting waren verdwenen, en ook hij vond een briefje in den zak, en daarop las hij, wijl de letters voor zijne oogen dansten, zoo was hij aangedaan:

Heer commissaris, wees gegroet,
Ge ziet dat wij, als 't zijn en moet
Ook u met een bezoek vereeren.
Wij droegen een herin'ring meê...
Gij hebt ons sympathie, allez,
We zouden 't anders niet begeeren!
Wij drukken u van ver de hand
In volle vriendschap

Ro-ber-trand.

— Hebt ge in uw leven zoo iets gezien? Dat loopt de spuigaten uit!

— Gij zijt niet op de kaai geweest, heer hoofdcommissaris?

— Ik ben niet uit mijn kabinet geweest!

— En wie hebt ge ontvangen?

— Niemand dan u, en uw ambtgenoot en die Engelsche juffer!

— Dan... Maar dat zou al te kras zijn... Dan...

— Welnu?

— Moeten die twee de dieven zijn!

— De heer Munky?

— Is Bertrand!

— En de juffer...

— Robert!

— Dat is onzin!

— Een lange en een korte... Ik geloof thans dat alles mogelijk is... Er is niet aan te twijfelen...

— Telefooneer naar het hotel.

Deraef was reeds de deur uit.

Enige oogenblikken later kwam hij terug met een bedrukt gelaat.

— Geen Munky of geen Mary Carpoor...

— Zij zijn het!

— Laat ons dadelijk het signalement van het dievenpaar rondzenden.

— Daar zijn we niets mede vooruit. Hun echt gelaat zullen ze niet vertoonen en 't spreekt van zelf dat Munky thans geen baard of geen bril meer zal dragen, en Mary Carpoor hare vrouwenkleederen reeds zal hebben afgelegd.

— Inderdaad. Het best zal wezen een spoor te zoeken.

— En van dit voorval nergens iets te laten uitlekken in ons eigen belang. Het is al te gek!

— Ik zal niet rusten voorleer ik die schurken gevangen heb. Als ze binnen acht dagen niet achter de grendels zitten, dan mag ik geen Deraef meer heeten.

— Dan zullen ze weten hoe laat het is, en wij ook weer, besloot de hoofdcommissaris. Hoe eerder hoe liever.